

Yaşam Penceresi 5

– Mehmet DEMİR · 07 Ağustos 2011

Göz önünde olmak Biz görüyorsak, bizim de görüldüğünüz kuşkusuzdur. Ne kadar çok şeyi görüyorsak o kadar da çok göz önündeyiz demektir. Eğer fazla bir şey göremiyorsak bizi de fazla görmüyorlar sonucu çıkar bundan. Demek ki göz önünde olmak ve görülebilmek için görmek gerekir. Görünürde olmak, akılda olmaktır, hatırlanmaktır. Bizi hatırlayacak olanlar aslında bizim hatırladıklarımızdır. Çünkü bizi görenler bizim yaşama baktığınız noktadan gördüklerimizdir. Şayet yaşama kendimizi gizlemeden bakıyorsak, gördüklerimiz de bizi hatırlayacaklardır. Sürekli görülebilmek için sürekli görmek gerekir bu yüzden. Biz gördüklerinizi ne kadar hatırlıyorsak, gördüklerimiz de bizi o kadar hatırlayacaklardır.

Yaşama şayet kendimizi gizleyerek bakıyorsak neden görülmediğinizi sorgulamaya hakkımız yoktur. Kendimizi gizliyor olmamız ya bir kuşkumuzun, ya bir korkumuzun, ya bir kusurumuzun ya da bir kötü niyetimizin işaretidir. Yaşama korku, kuşku ve endişeli gözlerle baktığımızda dünyayı kendinize zindan ederiz. Korkular korkuları, kuşku kuşku, endişeler de endişeleri doğurur. Bizi korkutanlar bizden korkar, bizim kuşkulandıklarınız bizden kuşkulandır, bizim endişe ettikleriniz de bizden endişe ederler. Zararımız sadece kendimize değil aynı zamanda etrafımıza da olur.

Hâlbuki yaşam biz olmadan da devam etmekte, biz olmadan da dünya dönmektedir. Yokluğumuzun kimseye faydası olmadığı gibi varlığımızın da kimseye zararı olmaz. Kimsenin bizden korkmasına gerek yoksa bizim de kimseden korkmamız gerekmez bu yüzden. Düşüncelerimizi gizlersek, bizi kimsenin anlaması da mümkün olamaz. Ayrıca herkesin algısı da mükemmel olmayabilir. Anlaşılmak istiyorsak anlaşılır olmalıyız. Düşüncelerimizi, fikirlerimizi, görüşlerimizi hatta korkularımızı, kuşkularımızı ifade etmeliyiz. Sevgimizi, sevincimizi, endişemizi ifade ettiğimiz ve kendimizi anlattığımız sürece insanlar bizi anlayacak, bize uygun davranacak; bizim de endişelerimiz ortadan kalkacaktır.

Yeteneklerimizi göstermek bizi mutlu kılar. Ancak eleştirilmekten de çekinmemek gerekir. Yaptığımız işin ustası olmayabiliriz. Yaptıklarımız harika şeyler de olmayabilir. Zira hiç kimse doğuştan usta değildir. Keza başarının dörtte biri yetenekse dörtte üçü de çalışmaktır. Çalışırken ustaların eleştirilerini iyi değerlendirmek gerekir. Biri bizi eleştiriyorsa bize değer verdiğinden, bizdeki yeteneği gördüğündendir. Bu yüzden kendimizi küçümsememeli ancak eleştirilere de kulağınızı kapatmamalıyız.

Kabahatlerimizi gizlemek, onların görülmesinden daha tehlikelidir. Zira gizli işler insanları korkutur. Gizemli olmak belki bir süre bizi popüler kılabilir, ancak gizem her zaman insanları ürkütmüştür. Ne yapacağını bilmediği insana karşı nasıl savunma geliştirebileceğini bilememek, ona karşı mesafeli durmasına yol açar. Araya konulan mesafeler insanı yalnızlığa iter.

Anlaşılammak, iyi anlatılmamaktan kaynaklıdır. "Kimse beni anlamıyor" hayıflanması insanın tamamen kendi kusurunun sonucudur. Anlaşılır olabilmek için anlaşılır davranmak gerekir. Düşüncelerimizi içimizde gizleyerek kimseye mesaj veremeyiz. Kızgınlığımızı, küskünlüğümüzü ifade etmediğimiz zaman, bizi kızdıran ve küstüren olayların devam etmesini önleyemeyiz. İfade edilen düşüncelerimizden göreceğimiz zarardan daha çok etmediklerimizden görürüz. Bu yüzden ifade edeceklerimiz bir bedel ödemeyi gerektiriyorsa da bunu göze almak icap eder. Unutulmamak, unutulmaz eserler bırakmakla mümkün olabilir. Bunun için ya akılda kalacak şeyler yazmalı ya da yazılmaya değecek bir yaşam sürmelidir insan. Yaşama koyacağımız taşın ağırlığı ne kadar çoksa, onu kaldırmak için gerekli olacak güç de o ölçüde olacaktır. Bu yüzden bizi yaşama koyduğumuz taşın ağırlığı ölçüsünde hatırlayacaktır insanlar. Eğer koyduğumuz taşın işlevi hala devam ediyorsa, üzerine konulacak taşlarla daha bir pekişecektir. Koyduğumuz taş birilerinin tekerinin yürümesini engelliyorsa, onu mutlaka yerinden kaldırmak isteyeceklerdir. Ancak insanlığın yararına bir taş koyabilmışsek yaşamda, üzerine konulan her bir taş onun yararını bir kat daha artıracaktır. O taş yerinde durduğu sürece hatırdaki olacağımız kuşkusuzdur.

Hatırlı olduğumuz kadar hatırlanacağımız şüphesiz. Her kapıyı açabilecek bir anahtarı bulamayabiliriz, ancak anahtar insan olabilmek kendi ellerimizdedir. Bunun için köprüler kurmalıyız. Duvarlar örerek sadece kendimizi gizlemiş olur, ancak gerçekleri değiştiremeyiz. Kurduğumuz köprülerle kendimize ulaşacak olanlara yol açmış oluruz. Bu köprüler başkalarının da kurduğu köprülerle gönülden gönüle dolaşmamızı sağlar. Gönüller arasında kurduğumuz bu köprüler sayesinde yaşamımız, ömrümüz nihayet bulduktan sonra da bizi yaşatır.

Gönülden gönüle köprüler kurmaya var mıyız?